

Galaterne 2,10 - 3

Paulus har nettopp fortalt om opplevelsene ved apostelmøtet i Jerusalem.

Det er vesentlig å forstå at både for jøder og grekere var det bygd opp en kulturell mur som skilte dem.

De kunne godt handle og jobbe sammen, men ikke spise sammen. (Sammenligne med 1. Mosebok 43,31.)

Grekere var «darwinister» med tilhørende hedonistisk avgudsdyrkelse, mens jødene var «kreasjonister» med strenge bud, og krav til å skille seg ut som Guds folk.

V. 11-13 Peter besøker Antiokia. Han oppfører seg riktig i forhold til å spise sammen med troende grekere, men på grunn av *frykt (!)* da det kommer besøkende fra Jerusalem trekker han seg unna.

Han fører dermed de andre jøder med seg i å gjøre feil.

Det kan være gode grunner til å slå av på uvesentlige ting for en svak brors samvittighets skyld. (Rom. 14)

Men her gjelder det noe meget vesentlig. Og frykt er aldri noe god grunn.

v. 14 *Sankt* Peter får seg en overhøvling av *Sankt* Paulus.
Vi skal leve for evangeliet og ikke for loven.

v. 15 – 16

«et menneske...» - Ethvert menneske, ikke jøde eller greker.

v. 17 Ethvert menneske må bli en «synder» (betyr samme som «greker») for å bli frelst.

Han kan ikke rettferdiggjøres gjennom loven.

En jøde måtte gi avkall på loven for å rettferdiggjøres i troen på Kristus.

v. 18 – 19 Loven tilsier en dødsdom over meg.

Jesus døde i stedet for meg.

v. 20 Jesus ble korsfestet i mitt sted.

Rom. 6

(Romerbrevet ble forresten skrevet innen måneder av Galaterbrevet.)

Vi er frelst ved tro, og *lever* ved tro!

Jesu kjærlighet var ikke nok for min frelse.

Han *gav* Seg selv!

v. 21 Ikke trø Jesu blod under føttene.

Kap. 3 v. 1-5

Paulus begynner med en serie spørsmål til menigheten.

Hvem har kommet med vranglæren?

Hvordan fikk dere Ånden? Ved gjerning eller tro?

Brukte jeg Ånden eller loven (kjødet)?

v. 6-9

Det har alltid vært ved troen at man blir rettferdiggjort. Det er ikke noe nytt.

1. Mos. 15,6

v. 10-14

Lover gir aldri lønn. Bare straff.

v. 15-18

«Menneskers vis» betyr «et hverdagslig eksempel».

Pakten med Abraham kan ikke forandres ved

Moseloven som kom 430 år senere. Slik gjør ikke vi mennesker med en pakt heller.

Pakten var løftet om en arv som Gud alene skulle sørge for.

v. 19-25

Loven dømmer oss til døden. Den er speilet som viser oss hvor urene vi er. Vi vasker oss ikke med speilet.

Det er kun Jesu blod som renses fra synd.

v. 26 En israelitt ble aldri kalt «en sønn» i det Gamle Testamentet. Han ble kalt «en tjener».

v. 27 Rom. 13,14 er eneste plass uttrykket «ikle oss Kristus» er brukt utenom om her.

v. 28-29 I Kristus har jøder og greker samme vilkår. Frelsen er ved troen alene. Løftet ble gitt til Abraham. Dermed er vi Abrahams arvinger. (Les Rom. 8,17)